

RAAD VAN STATE AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 255.246 van 12 december 2022

in de zaak A. 233.494/VII-41.479

In zake : Abdullahi MOHAMED ROBLE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Telly Moskofidis
 kantoor houdend te 3600 Genk
 Eindgracht 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Stefaan Verbouwe en Rutger Robijns
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 22 april 2021, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 11 maart 2021 waarbij wordt beslist verzoeker te beschouwen als ouder dan 18 jaar en dat verzoeker geen voogd zal krijgen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

Overeenkomstig artikel 26, § 2, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State’, heeft de voorzitter van de VIIe kamer bij beschikking van 23 september 2022 aan de partijen voorgesteld dat de zaak niet op een openbare terechtzitting wordt behandeld, tenzij één van de partijen hierom verzoekt.

Geen van de partijen heeft om een terechtzitting gevraagd.

Overeenkomstig bovenvermelde beschikking, werd het debat gesloten en werd de zaak in beraad genomen op 17 november 2022.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt België binnen en hij dient een verzoek om internationale bescherming in op 23 februari 2021. Hij verklaart alsdan van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 1 augustus 2005. De dienst Vreemdelingenzaken uit twijfels over de leeftijd van betrokkene.

In het Militair Hospitaal Koningin Astrid te Neder-Over-Heembeek ondergaat verzoeker op 9 maart 2021 een medisch onderzoek om na te gaan of hij al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. De arts besluit dat verzoeker ouder is dan 18 jaar.

Op 11 maart 2021 beslist de dienst Voogdij verzoeker te beschouwen als ouder dan 18 jaar en dat verzoeker geen voogd zal krijgen. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 3 van het internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: IVRK) en van “artikel 61/14 e.v. Verblijfswet” *iuncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

Verzoeker voert aan dat het volstrekt onduidelijk is op basis van welke tests is beslist tot de leeftijdsbepaling. Hij acht het leeftijdsonderzoek op basis van botscans van pols, sleutelbeen en tanden niet helemaal betrouwbaar terwijl het resultaat ervan een grote impact heeft op de toekomst van de jongere. Het UNHCR, Unicef, het International Rescue Center en Vluchtelingenwerk zijn van oordeel dat een breder, multidisciplinair onderzoek nodig is, met name van medische, sociale, culturele en psychologische aard. Daarom acht verzoeker de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ geschonden. Een medisch onderzoek is niet voldoende en focust niet op het belang van het kind. Het in België gebruikte medisch onderzoek is verouderd en wordt sterk bekritiseerd in de medische wereld. Er wordt immers geen rekening gehouden met verschillen die te wijten zijn aan etnische afkomst, armoede, zwangerschap, omgeving enz. terwijl deze factoren de botgroei kunnen beïnvloeden. Verder is er volgens verzoeker geen wetenschappelijk akkoord over de interpretatie van de radiografieën en wordt het gevaar van x-stralen voor zijn gezondheid niet voldoende ernstig genomen. Verzoeker vervolgt dat, in tegenstelling tot hetgeen op website van de dienst Voogdij wordt vermeld, slechts uitzonderlijk adviezen van maatschappelijk werkers van opvangcentra in aanmerking worden genomen en dat slechts uitzonderlijk een grondig gesprek met de jongere wordt gehouden. De huidige praktijk van leeftijdsschatting is al door diverse instanties veroordeeld.

Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing een grote impact heeft voor de jongere, ook psychologisch. Artikel 61/14 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het IVRK zijn geschonden omdat verzoeker een niet-begeleide minderjarige is en hij recht heeft op een voogd.

Beoordeling

5. Wat het medisch onderzoek betreft, is de bestreden beslissing formeel afdoende gemotiveerd wanneer het resultaat van dat onderzoek in de beslissing wordt vermeld. Te dezen geeft de bestreden beslissing de conclusie van dat onderzoek weer, waaruit blijkt dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is, namelijk dat verzoeker “op datum van 09-03-2021 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is”.

Het is hierbij niet vereist dat de beslissing eveneens aangeeft welke medische onderzoeken werden uitgevoerd noch dat de resultaten van die onderzoeken samen met de bestreden beslissing worden betekend. Het verslag van het leeftijdsonderzoek bevindt zich in het administratief dossier en de bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk dat verzoeker een kopie van de resultaten van de medische test en een kopie van zijn dossier kan vragen. Verzoeker voert niet aan en toont *a fortiori* niet aan dat hij er geen kennis van heeft kunnen nemen. Verzoeker toont dan ook geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

6. Naar luid van artikel 7, § 1, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet (I) van 24 december 2002 laat de dienst Voogdij, indien hij twijfel koestert omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan 18 jaar. De wet zelf heeft dus het medisch onderzoek als bewijsmiddel ingesteld wanneer twijfel over de leeftijd van de betrokkene bestaat.

Verzoeker betwist de betrouwbaarheid van medische onderzoeken voor leeftijdsbepaling. Hij beperkt zich tot algemene kritiek doch hij toont niet aan dat het medisch onderzoek te dezen ondeskundig, onbetrouwbaar of niet correct is. Zo blijkt dat de arts eventuele afwijkingen ten gevolge van genetische, etnische of andere factoren heeft opgevangen door, waar nodig, een standaarddeviatie te hanteren. De wetgever heeft met de medische leeftijdstest overigens niet de bedoeling gehad de exacte leeftijd van de betrokkene te laten achterhalen doch enkel uitsluitel te krijgen of de betrokkene al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. Verzoeker toont met zijn algemeen geformuleerde twijfel aan de onderzoeksmethode geen onwettigheid van de bestreden beslissing aan.

7. Verzoeker toont niet aan dat artikel 61/14 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’, dat slechts enkele definities bevat, zou zijn geschonden met de bestreden beslissing. Enkel met de stelling dat hij een niet-begeleide minderjarige is en dat hij recht heeft op een voogd, toont verzoeker alleszins geen schending aan van het voornoemde artikel 61/14.

8. Daargelaten de vraag naar de directe werking van artikel 3 van het IVRK in het Belgische recht, blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker meer dan 18 jaar is. Verzoeker toont de onwettigheid van deze vaststelling niet aan, zodat hij zich niet op de voormelde verdragsbepaling kan beroepen.

9. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep tot nietigverklaring.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twaalf december tweeduizend tweeëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams